

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2013r.

Sąd Okręgowy w Radomiu I Wydział Cywilny

w składzie :

Przewodniczący S.S.O. Michał Gałek

Protokolant prot.sąd. Justyna Pijarska

po rozpoznaniu w dniu 18 kwietnia 2013r. w Radomiu na rozprawie sprawy

z powództwa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

przeciwko I. P.

o zapłatę

- 1. zasądza od I. P. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. kwotę 120.000,00 zł (sto dwadzieścia tysięcy zł.) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 stycznia 2013r. do dnia zapłaty ;**
- 2. oddala powództwo w pozostałej części;**
- 3. zasądza I. P. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. kwotę 3.600,00 zł (trzy tysiące sześćset zł.) tytułem zwrotu kosztów procesu;**
- 4. nakazuje ściągnąć od I. P. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Radomiu kwotę 6.000,00 zł. (sześć tysięcy) tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej,**

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 sierpnia 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o zasądzenie od I. P. kwoty 120.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 7 kwietnia 2010 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych.

W uzasadnieniu żądania wskazał, że pozwana w trakcie trwania postępowania sądowego pomiędzy stronami tj. w dniu 6 kwietnia 2010 roku działając jako likwidator (...) Spółki z o.o. z siedzibą w R. dokonała sprzedaży nieruchomości położonej przy ul. (...) w R. P. J.. Tym działaniem uniemożliwiła wykonanie orzeczenia Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 14 września 2009 roku w sprawie sygn. akt I C 396/08 i wyegzekwowania kwot zasądzonych wyrokiem Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 27 lutego 2003 r. w sprawie I C 837/02. Zdaniem powoda należne odsetki od żądanej kwoty winny być wypłacone od dnia następnego po dniu wyrządzenia szkody, a więc po dniu 6 kwietnia 2010 r. kiedy została dokonana umowa sprzedaży nieruchomości przy ul. (...) w R. tj. od dnia 7 kwietnia 2010 r. (k. 3-5.)

Strona powodowa podtrzymała swoje stanowisko przez cały czas trwania procesu, precyzując, że żądana przez niego kwota 120.000 zł stanowi 34% całego odszkodowania jakiej domaga się od pozwanej. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wskazał także, że (...) Spółka z o.o. z siedzibą w R. nie istnieje i nie ma możliwości wyegzekwowania od niej zasądzonych należności (k. 40 i 40v, k. 52).

Pozwana wnosila o oddalenie powództwa w calosci. Wskazala, ze (...) Spólka z o.o. R. od której powód dochodzi swojego roszczenia istnieje, jest jednak w stanie likwidacji. Stanowisko to podtrzymała przez czas trwania procesu (k. 40 i 40v, k. 52).

Sąd Okręgowy ustalil następujący stan faktyczny :

Sąd Okręgowy w Radomiu wyrokiem z dnia 27 lutego 2003 r. zasadzil od pozwanych W. W. (1) i A. W. solidarnie na rzecz powoda Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddzial w R. kwote 127.783,95 zł wraz z ustawowymi odsetkami od zaleglosci podatkowych (k. 8-9 akt sprawy I C 396/08 Sądu Okręgowego w Radomiu).

W dniu 16 wrzesnia 2005 roku A. W. i W. W. (1) darowali E. T. (1) i I. P. nieruchomosc będacą ich własnością polożoną w R. przy ulicy (...), dla której Sąd Rejonowy w Radomiu prowadzi ksiege wieczystą nr (...) (k. 2-4, k. 11- 17 akt sprawy I C 396/08 Sądu Okręgowego w Radomiu).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddzial w R. pozvem z dnia 6 marca 2008 roku przeciwko E. T. (2) i I. P. wniosl o uznanie za bezskuteczną w stosunku do niego wyżej wskazanej umowy darowizny (k. 2-4, i k. 11-17 akt sprawy I C 396/08 Sądu Okręgowego w Radomiu).

W odpowiedzi na pozew pozwane podniosly brak legitymacji biernej po ich stronie z uwagi na fakt, iz właścicielem przedmiotowej nieruchomosci jest (...) Spólka z o.o. z siedziba w R., która została nawiązana pomiedzy pozwany E. T. (2) i I. P. w dniu 25 marca 2008 r. Kapital zakladowy powstalej spólki został pokryty w calosci wkładem niepieniężnym w postaci przedmiotowej nieruchomosci (odpowiedz na pozew k. 40-42 akt sprawy I C 396/08 Sądu Okręgowego w Radomiu, akt notarialny z dnia 25 marca 2008 r. Nr repertorium A (...) k. 47-51 akt sprawy I C 396/08 Sądu Okręgowego w Radomiu).

Wyrokiem z dnia 14 wrzesnia 2009 r. Sąd Okręgowy w Radomiu uznal za bezskuteczną w stosunku do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w R. umowe darowizny nieruchomosci polożonej przy ulicy (...) w R., zawartą przed notariuszem S. W., repertorium „A” (...) (...) w zakresie wierzytelności przyslugujacej powodowi wobec A. M. i W. małżonków W. w kwocie 127.783,95 zł wraz z odsetkami wynikajacymi z wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 18 maja 2004r. w sprawie ACa 163/04 oraz w zakresie wierzytelnościami w kwocie 363.204,02 zł wraz odsetkami, stwierdzonymi tytułami wykonawczymi

Tym samym wyrokiem uznal takze za bezskuteczną w stosunku do powoda czynnosć prawną - umowe spólki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) zawartą przed notariuszem W. W. (4), repertorium A Nr (...) na podstawie której udzialy w kapitale zakladowym zostały pokryte wkładem niepieniężnym w postaci nieruchomosci polożonej przy ulicy (...), będacęj własnością I. P. i E. T. (2) (k. 185 akt sprawy I C 396/08 Sądu Okręgowego w Radomiu).

W uzasadnieniu rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy wskazal, iz czynnosci prawne podejmowane przez pozwanych prowadzily do pokrzywdzenia wierzyciela Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddzial w R. w rozumieniu art. 527§ 2 k.c. (k. 185-185v akt sprawy I C 396/08 Sądu Okręgowego w Radomiu; k.9-21).

Pozwana (...) Spólka z o.o. w R. zaskarżyla apelacją powyższy wyrok w zakresie jej dotyczacym (k. 197-199 akt sprawy I C 396/08 Sądu Okręgowego w Radomiu).

Postanowieniem z dnia 8 kwietnia 2010 r. Sąd Apelacyjny w Lublinie odrzucil apelację z uwagi na uplyw ustawowego terminu do zaskarżenia orzeczenia (k. 249 251-255 akt sprawy I C 396/08 Sądu Okręgowego w Radomiu).

W dniu 6 kwietnia 2010 roku I. P. działajac jako likwidator (...) Spólki z o.o. z siedziba w R. dokonala sprzedazy nieruchomosci polożonej przy ul. (...) w R. P. J. za kwote 120.000 zł. W akcie notarialnym oświadczyla , iz przedmiotowa nieruchomosc nie jest przedmiotem toczacego się postępowania m.in. o podzial, o wywlaszczenie lub innego o podobnym charakterze, a takze ze nie jest przedmiotem roszczenia o przeniesienie własności lub roszczenia o przeniesienie własności lub roszczenia o podobnym charakterze przyslugujacym jakiejkolwiek innej osobie, nie jest

tez obciążona innymi prawami i długami na rzecz osoby trzeciej, a nadto obowiązkami wynikającymi z praw osób trzecich czy orzeczeń sądowych (umowa sprzedaży k.42-44).

Wartość rynkowa nieruchomości w chwili zawierania w/w umowy wynosiła 349.500,00zł (ustalona przez rzeczoznawcę majątkowego powołanego w postępowaniu przed Naczelnikiem Drugiego Urzędu Skarbowego w R. w celu określenia należnego podatku od czynności cywilnoprawnych Nr (...)).

Pozwana nie była wzywana do zwrotu uzyskanej kwoty ze sprzedaży ww. nieruchomości przed doręczeniem jej odpisu pozwu w sprawie niniejszej w dniu 9 stycznia 2013r. (okoliczność niesporna).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych w sprawie dokumentów w postaci orzeczeń wydanych w sprawie I C 396/08 Sądu Okręgowego w Radomiu tj., wyroku z dnia 14 września 2009 r., postanowienia Sąd Apelacyjny w Lublinie z dnia 8 kwietnia 2010 r. w sprawie I A Ca 129/10, umowy sprzedaży z dnia 6 kwietnia 201 Or. k. 42-44, ustalenia wartości przedmiotowej nieruchomości w postępowaniu wszczętym przez Naczelnika (...) Urzędu

Skarbowego w R. w celu określenia należnego podatku od czynności cywilnoprawnych Nr (...).

Dokument na które powoływała się strona powodowa nie były kwestionowane przez pozwaną, która podnosiła brak podstaw do przypisania jej odpowiedzialności za wyrządzenie szkody stronie powodowej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Żądanie pozwu jest niewątpliwie konsekwencją wcześniej wydanego wyroku w sprawie I C 396/08 Sadu Okręgowego w Radomiu toczącej się z udziałem stron . W sprawie tej ZUS uzyskał ochronę przysługującą mu wierzytelności pieniężnej na podstawie skargi paulińskiej skierowanej przeciwko I. P. jako osobie trzeciej w rozumieniu art. 527 k.p.c.

Stanowiska stron wskazują, że spór sprowadza się do zastosowania właściwych przepisów prawa materialnego skoro pozwana kwestionuje generalnie samą zasadę swej odpowiedzialności z tytułu czynu niedozwolonego.

W orzecznictwie i literaturze przedmiotu wyraźnie dopuszcza się możliwość korzystania przez wierzyciela z ochrony przewidzianej w przepisach o czynach niedozwolonych gdy osoba trzecia dokonała dalszego rozporządzenia przedmiotami nabytymi od dłużnika, (zob. M. Pyziak-Szafnicka: Ochrona wierzyciela w razie niewypłacalności dłużnika, Warszawa 1995, str. 188).

Skutkiem uwzględnienia skargi paulińskiej jest to, że wierzyciel, względem którego czynność prawna dłużnika została uznana za bezskuteczną, może z pierwszeństwem przed wierzycielami osoby trzeciej dochodzić zaspokojenia z przedmiotów majątkowych, które wskutek czynności uznanej za bezskuteczną wyszły z majątku dłużnika albo do niego nie weszły (art. 532 k.c).

Jeżeli osoba trzecia rozporządziła uzyskaną korzyścią, wierzyciel może wystąpić bezpośrednio przeciwko osobie, na której rzecz rozporządzenie nastąpiło, jeżeli osoba ta wiedziała o okolicznościach uzasadniających uznanie czynności dłużnika za bezskuteczną albo jeżeli rozporządzenie było nieodpłatne (art. 531 § 2 k.c).

W takich warunkach można dokonywać egzekucji „u osoby czwartej.” Jeżeli zaś nastąpiło rozporządzenie odpłatne, a nabywca działał „w dobrej wierze” brak podstaw egzekucji u kolejnego nabywcy (osoby czwartej). U osoby trzeciej nie można również prowadzić egzekucji, albowiem nie dysponuje przedmiotami majątkowymi, które wyszły z majątku dłużnika.

Pokrzywdzonemu wierzycielowi służy tylko deliktowa ochrona w stosunku do osoby trzeciej, jeżeli jej czynowi rozporządzenia przedmiotami majątkowymi nabytymi od dłużnika można przypisać charakter czynu niedozwolonego i stwierdzić wszystkie przesłanki odpowiedzialności deliktowej.

Zwraca się także uwagę, że w reżimie prawnym skargi pauliańskiej nie zastosował ustawodawca zasady surogacji. Zatem dalsze rozporządzenie przez osobę trzecią przedmiotami majątkowymi, które na skutek czynności prawnej uznanej za bezskuteczną wyszły z majątku dłużnika, nie może prowadzić do możliwości zaspokojenia się wierzyciela z uzyskanego przez osobę trzecią świadczenia wzajemnego z jej wtórnej czynności prawnej. Właściwą drogą dla wierzyciela stanowi zaskarżenie w trybie art. 531 Kodeksu cywilnego tej drugiej czynności prawnej - przy pozywaniu „osoby czwartej” - i późniejsze egzekwowanie świadczenia należnego od dłużnika poprzez zajęcie i egzekucję przedmiotu majątkowego nabytego przez osobę czwartą. Osobę trzecią można, co najwyżej pozywać o zapłatę w ramach reżimu odpowiedzialności deliktowej. (tak Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 21 września 2006 r., I ACa 852/2006 LexPolonica nr 2222162 Biuletyn Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu 2007/2 poz. 25)

Sąd podziela także stanowisko, na które powoływała się strona powodowa, przedstawione przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia z dnia 3 lutego 2005 r. II CK 412/2004, LexPolonica nr 373732 w którym wskazano, że: „Osoba trzecia, która przez czynność prawną z dłużnikiem dokonaną w złej wierze w rozumieniu art. 527 § 1 kc uzyskała korzyść majątkową, a następnie korzyść tę zbyła, nie tylko może być pozwana przez wierzyciela pauliańskiego, ale wręcz musi być pozwana i musi zostać wydany przeciwko niej prawomocny wyrok zasądzający na zapłatę, jeśli wierzyciel zamierza urealnić swoją do dłużnika wierzytelność z majątku osoby trzeciej. W każdym razie, mimo pozbycia się przez osobę trzecią przedmiotu czynności prawnej z dłużnikiem nie przestaje ona być wobec wierzyciela odpowiedzialna za to, że wierzyciel nie mógł się zaspokoić z majątku dłużnika”.

Słusznie Sąd Najwyższy w powołanym wyroku zaznaczył, że istotą skargi pauliańskiej jest żądanie ubezskutecznienia w stosunku do wierzyciela czynności prawnej dokonanej przez dłużnika z osobą trzecią, celem zaś skargi pauliańskiej jest umożliwienie wierzycielowi zaspokojenia się z majątku osoby trzeciej w zakresie w jakim byłoby to skuteczne w stosunku do dłużnika gdyby ten nie pozbył się swego majątku lub nie zrezygnował z jego powiększenia.

Wyrok sądu uwzględniający powództwo stanowi materialno-prawną przesłankę powstania po stronie osoby trzeciej obowiązku takiego zachowania się, które pozwala wierzycielowi na uzyskanie tego, na co mógł liczyć w przypadku realizacji wierzytelności z majątku dłużnika. W razie odpłatnej czynności podlegającej względnemu ubezskutecznieniu powyższy obowiązek osoby trzeciej znajduje uzasadnienie zarówno w koncepcji czynu niedozwolonego (art. 415 kc) jak i w koncepcji bezpodstawnego wzbogacenia (art. 409 kc).

Osoba trzecia działająca w złej wierze może być postrzegana jako współwinna wyrządzenia wierzycielowi szkody przez udaremnienie mu możliwości zaspokojenia się z majątku dłużnika, względnie jako wzbogacona w stosunku do wierzyciela bezpodstawnie jego kosztem o przedmiot lub wartość, które, jako służące pokrzywdzeniu wierzyciela, nie powinny być znaleźć się w jej majątku i ze zwrotem których powinna się liczyć. Wyzbycie się przez osobę trzecią ww. przedmiotu lub wartości niczego w kwestii jej odpowiedzialności nie zmienia. Wprawdzie zaspokojenie się wierzyciela w wyniku egzekucji skierowanej do majątku osoby trzeciej nie jest w takiej sytuacji możliwe ale oznacza to jedynie niemożność skorzystania przez wierzyciela z określonego sposobu przymuszenia osoby trzeciej do wyrównania straty wynikłej z pozbawienia wierzyciela możliwości egzekwowania wierzytelności od dłużnika. Nie oznacza natomiast, że osoba trzecia zostaje zwolniona z odpowiedzialności wobec wierzyciela. Po zbyciu przedmiotu czynności prawnej z dłużnikiem osoba trzecia nie przestaje być współsprawcą szkody wierzyciela ani nie może się zasłaniać zarzutem, że nie jest już wzbogacona. Szkoda, która powstała m.in. w wyniku jej nagannego działania nadal istnieje i nadal osoba trzecia znajduje się w sytuacji, o której mowa w art. 409 kc in fine. Sprawia to, że wierzyciel może poszukiwać ochrony przed niewypłacalnością dłużnika przez bezpośrednie żądanie zasądzenia od osoby trzeciej sumy jaką by pozyskał w wyniku egzekucji prowadzonej z majątku dłużnika.

Warunkiem sine qua non jest w tym przypadku uprzednie uzyskanie przez wierzyciela prawomocnego wyroku, w którym czynność prawna osoby trzeciej z dłużnikiem zostanie uznana wobec niego za bezskuteczną. Wyrok taki ma charakter konstytutywny i nie może go zastąpić przestankowe ustalenie bezskuteczności w procesie przeciwko osobie trzeciej o zapłatę.

Z powyższego wynika, że osoba trzecia, która przez czynność prawną z dłużnikiem dokonana w złej wierze w rozumieniu art. 527 § 1 kc uzyskała korzyść majątkową, a następnie korzyść tę zbyła, nie tylko może być pozwana przez wierzyciela pauliańskiego, ale wręcz musi być pozwana i musi zostać wydany przeciwko niej prawomocny wyrok zasądający na zapłatę, jeśli wierzyciel zamierza urealnić swoją do dłużnika wierzytelność z majątku osoby trzeciej. W każdym razie, mimo pozbycia się przez osobę trzecią przedmiotu czynności prawnej z dłużnikiem nie przestaje ona być wobec wierzyciela odpowiedzialna za to, że wierzyciel nie mógł się zaspokoić z majątku dłużnika. Odpowiedzialność ta może przybrać formę znoszenia przez osobę trzecią egzekucji z jej majątku na zaspokojenie wierzyciela (taka sytuacja została wyraźnie unormowana w art. 532 kc), ale może też wyrażać się w formie zapłaty przez osobę trzecią odpowiedniej kwoty, która - w razie odmowy może być przedmiotem dochodzenia przed sądem na podstawie art. 415 k.c. lub art. 409 kc, a następnie egzekucji z majątku osoby trzeciej. Podobny pogląd Sąd Najwyższy wyraził w wyroku z dnia 30 września 2004 r. IV CK 30/2004 (LexPolonica nr 1630149).

Sąd Okręgowy w całości podziela przytoczone stanowiska, co pozwala w okolicznościach niniejszej sprawy przypisać pozwanej odpowiedzialność za zaspokojenie wierzytelności przysługującej ZUS od małżonków W. na podstawie art. 415 k.c.

Podstawę materialną tej odpowiedzialności stanowi wyrok wydany przeciwko pozwanej w sprawie I C 396/08 Sądu Okręgowego w Radomiu, który uprawomocnił się w dniu 20 października 2009r. Bez znaczenia dla tej odpowiedzialności jest działanie pozwanej w charakterze likwidatora spółki (...) skoro pokrycie udziałów w spółce przez I. P. aportem w postaci przedmiotowej nieruchomości uznane zostało za bezskuteczne w stosunku do strony powodowej. Niewątpliwie więc I. P. sprzedając przedmiotową nieruchomość miała świadomość, że działa z pokrzywdzeniem strony powodowej i nie może tej odpowiedzialności przerzucić na spółkę.

Pozwana rozporządzając całą nieruchomością - rozporządziła też udziałem дарowanym jej przez małżonków W. w 1/2 części, z którego strona powodowa ma prawo się zaspokoić. Równowartość tego udziału wynosi 174.750,00 zł. Na tę okoliczność Sąd oparł się na wycenie nieruchomości sporządzonej w postępowaniu przeprowadzonym przez Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w R. przez rzeczoznawcę majątkowego.

Z umowy tej wynika również, iż nabywca nabył całą nieruchomość odpłatnie, będąc w dobrej wierze (domniemanie wynikające z art. 7 k.c. nie zostało wzruszone) będąc na podstawie informacji otrzymanych od pozwanej przekonany, iż sporna nieruchomość skutecznie została wniesiona do spółki. A skoro był w dobrej wierze (pозwana tego nie kwestionowała) nie miałby zastosowania art. 531 § 2 k.c.

Niewątpliwym jest w niniejszej sprawie to, że I. P. działając jako likwidator (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością dokonując w dniu 6 kwietnia 2010 roku umowy sprzedaży nieruchomości przy ulicy (...) w R. знаła stan faktyczny i prawny przedmiotowej nieruchomości, a przede wszystkim winna się liczyć ze stanem prawnym wynikającym z prawomocnego wyroku wydanego w sprawie I C 396/08 Sądu Okręgowego w Radomiu.

Ignorując to prawomocne orzeczenie działała bezprawnie, celowo uniemożliwiając stronie powodowej zaspokojenie przysługującej jej wierzytelności od małżonków W. z przedmiotowej nieruchomości w związku z czym na podstawie art. 415 k.c. obowiązana jest do naprawienia wyrządzonej szkody.

Na podstawie powyższych rozważań Sąd uznał żądanie powoda za uzasadnione i dlatego w punkcie pierwszym wyroku zasądził od pozwanej na jego rzecz kwotę 120.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia następnego od doręczenia pozwanej odpisu pozwu to jest 10 stycznia 2013 r.

Żądanie zasądzenia odsetek od dnia następnego od sprzedaży nieruchomości nie jest uzasadnione. Zgodnie z dyspozycją art. 481 § 1 k.c, wierzyciel może domagać się odsetek za okres opóźnienia w spełnieniu przez dłużnika świadczenia pieniężnego, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Według ugruntowanego w orzecznictwie poglądu, zgodnie z przepisem art. 481 § 1 kc odsetki należą się wierzycielowi od chwili, gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem wymagalnego świadczenia pieniężnego, a tylko w wypadkach wyjątkowych od chwili wyrządzenia szkody. Jeśli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, to dłużnik powinien spełnić świadczenie niezwłocznie po wezwaniu (art. 455 k.c). W wypadku opóźnienia dłużnika wierzyciel jest uprawniony do odsetek od nieterminowo spełnionego świadczenia pieniężnego. Roszczenie o zapłatę odszkodowania co do zasady nie podlega odrębnym regułom w zakresie terminu spełnienia świadczenia przez dłużnika i dlatego żądanie zasądzenia odsetek od dnia 7 kwietnia 201 Or. należało oddalić .

O kosztach sądowych w przedmiotowej sprawie Sąd orzekł w punkcie drugim i trzecim wyroku na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c, art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 Nr. 90 poz. 594) i § 6 ustęp 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. (Dz.U.02.163.1349 ze zm.). Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu Sąd zasądził od I. P. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. koszty procesu w kwocie 3600 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Ponadto nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa kwotę 6000 tytułem opłaty, od której ponoszenia powód był zwolniony.

/-/ Na oryginale właściwy podpis.-